

หวงรัก

บทที่ 20

ฟ้ารุ่งนอนนิ่งอยู่บนเตียงทั้งที่ตื่นนอนนานแล้ว ฟ้ายังไม่วาง
ทุกอย่างเจียบสัจด์ เตียงนอนของสามีเรียบตึง คลุมผ้าไว้อย่างเรียบร้อย
ก็เหมือนอย่างที่เคยเป็น... เพียงแต่ว่าต่อไปนี้เจ้าของเตียงไม่มีวันจะ
กลับมาอีก

เธอน้ำตาซึม...

เธอและพีร์ชต์ไม่อาจพ้นจากการพลัดพราก จากเมื่ออยู่ด้วยกัน
ในฐานะสามีภรรยา โศกเศร้าต่อการตัดสินใจที่จะแยกทาง และที่สุดก็
มาจากอย่างไม่มีวันคืนกลับเมื่อชายหนุ่มหมดสิ้นอายุไปอย่างกะทันหัน

มณฑิรายังนอนอยู่บนโซฟาเมื่อฟ้ารุ่งลุกขึ้นแต่งตัวเจียบๆ
เพื่อนหญิงสมัครใจที่จะนอนไกลออกไปจากเตียง หวังกลัวในสิ่งที่มอง
ไม่เห็น ข้าวของที่พีร์ชต์เคยใช้ประจำวันยังวางอยู่ทุกหนแห่ง.....

ฟ้ารุ่งซังตัวเองอยู่ในห้องน้ำ ต้องกัดผ้าเช็ดตัวไว้เมื่อปล่อยให้
ตัวเองส่งเสียงร่ำไห้ เธอกลับออกมาด้วยท่าที่เศร้าซึม โบทหน้าซีด
นัยน์ตาบวม มณฑิรายังนอนหลับเมื่อเธอแต่งตัวเสร็จ ฟ้ารุ่งไม่ยอม
ทิ้งเพื่อนไว้ตามลำพัง จึงนั่งที่พื้นพิงหลังกับเตียงรอคอย เวลาค่อยๆ
เคลื่อนผ่านไปจนกระทั่งเพื่อนสาวตื่น

มณฑิราชยัปเดติว เห็นฟ้ารุ่งนั่งเจียบ “ฟ้า... ตื่นนานแล้วหรือ”
“ฮือ....”

หญิงสาวลุกขึ้นพับผ้าห่ม “แล้วทำไมไม่ปลุก นิ่งทำอะไรอยู่”
ฟ้ารุ่งไม่ตอบ

มณฑิราเดินไปเข้าห้องน้ำ เจ้าของห้องจึงลุกขึ้นจัดหมอนและ
ผ้าห่มที่เก้าอันวมให้เรียบร้อยก่อนจะนั่งลงซุกตรงมุ่มเหงาๆ อีกครู่
หนึ่งมณฑิราก็สวมเสื้อคลุมออกมานั่งแปรงผม หยิบขวดครีมบำรุง
และสรรพเครื่องหอมต่างๆ ขึ้นมาดูอย่างพึงพอใจ อดใจจางเพื่อน
ไม่ได้ ใครจะนึกว่าผู้หญิงเจียบๆ เรียบง่ายอย่างฟ้ารุ่งจะพลิกผัน
ตัวเองมาอยู่ในสถานะที่แตกต่างจากก่อนอย่างน่าอัศจรรย์...

สถานะที่แตกต่างจากมณฑิราลิบลับ...

ตั้งแต่ย่างเท้าเข้ามาในบ้าน มณฑิรารู้สึกประหม่า บ้านหลังใหญ่
สวยสง่า ห้องนอนอาโถงหรูหรา ข้าวของเครื่องใช้ตั้งแต่ชิ้นใหญ่ลงไป
จนถึงชิ้นเล็กล้วนเป็นของมีค่าวางอยู่ถูกที่ถูกทาง เครื่องใช้ในห้องนอน
ของฟ้ารุ่ง แม้จะเรียบง่าย แต่ว่าล้วนเป็นของที่เลือกสรรมาอย่างดี

“แต่งชุดอะไรดี”

ฟ้ารุ่งพูดเนือยๆ “มณเลือกเอาตามใจเถอะ ใส่อะไรก็ได้ก็ใส่เลย”

สาวสวยเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้า ซึ่งด้านหนึ่งเรียงรายด้วยชุดสำหรับ
ไว้ทุกข์สีดำสนิทบ้าง สีเทาหลากหลาย สีน้ำตาลแก่อ่อน สีน้ำเงิน
สีครีมขริ่มประดับลูกไม้ และสีขาว

คนที่เป็นเจ้าของอธิบายด้วยน้ำเสียงสั้นเครือ

“คุณหญิงเพิ่งเสียไม่นาน เพิ่งออกทุกข์หยกๆ ยังไม่ทัน
เก็บชุดดำลง... ไม่คิดว่าไม่ทันไรก็ต้องใช้อีก”

“โลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอนหรือฟ้า คนเราเกิดแก่เจ็บตายอยู่
ทุกวัน อย่าคิดมากเลย” มณฑิราปลอบ หยิบเสื้อผ้าออกมาดูที่
ละชุด ในที่สุดก็เลือกได้ชุดที่ถูกใจ ยืนสวมใส่อยู่ตรงนั้น

“แล้ววันนี้จะต้องทำอะไรบ้าง”

“ฟ้าก็ไม่รู้ คุณภริจัดการทั้งหมด เขาบอกให้ทำอะไรฟ้าก็ทำ”

“คุณภริช่างดีจังเลยนะจัดการทุกอย่างไม่บกพร่อง แต่ก็นั้นแหละ
รวยชะอย่าง จะทำอะไรก็ง่ายไปหมด”

“แต่ทำใจไม่ง่ายหรอกนะ”

“รู้แล้ว ดูเขาเศร้ามาก... ก็พี่ชายคนเดียว... เอ๊ะ เขามีกัน
อยู่สองคนพี่น้องเท่านั้นเองใช่ไหม”

“ใช่” ฟ้ารุ่งพยักหน้า เศร้าใจครามครันที่สองพี่น้องไม่มี
โอกาสได้ใกล้ชิดสนิทสนม ทั้งๆ ที่มีความรักผูกพันต่อกันอยู่อย่างลึกซึ้ง
ในยามมีชีวิต ดูเหมือนที่ภูมิตามจะเป็นตัวการกางกัน หากพอ
ชีวิตสิ้นไปและที่ภูมิตามจะมีต่อกันถูกทำลายลง... ก็สายเกินไปเสียแล้ว

“อย่างนี้ทุกอย่างก็ตกเป็นของคุณภริกับฟ้าสองคนเท่านั้นละซี”

“ไม่หรอก เป็นของคุณภริคนเดียว ฟ้าไม่มีทะเบียนสมรส”

“ฮ้า....” มณฑิราร้องเสียงดัง

“ช่างเถอะ” ฟ้ารุ่งพูดอย่างไรชีวิตจิตใจ “ได้หรือไม่ได้อะไร
ถึงอย่างไรเราก็ยังมีชีวิตอยู่ ยังมีกำลัง ทำงานทำการได้”

“ตัวเองพูดอย่างนี้ได้ยังไง..! ฮือ ทำไมตัวยอมนะฟ้า
แต่งงานตั้งนานไม่มีทะเบียนสมรส”

“ฟ้าไม่เคยคิดว่ามันจะสำคัญ”

“สำคัญซี โช่ เป็นผู้หญิงแต่งงานไม่มีทะเบียนสมรสได้ยังไง
ขาดทุนตายเลย” มณฑิราทุกข์ร้อนแทน “อย่างนี้ยายแสงดาวก็
สบายไปเลยซี”

“ช่างเขาเถอะ ถึงเวลาเราก็ไป ต่างคนต่างอยู่ไม่เกี่ยวกัน”
 “พูดง่ายดีจริง มณว่าพ้าน่าจะไปบวชชีได้แล้ว ะไรๆ ก็ไม่สนใจเลยสักอย่าง”

พั่วรุ่งมองเพื่อนสาวขริ่มๆ จะบอกมณชิริราได้อย่างไร
 เมื่อเธอแต่งงานกับพีร์ชด์เมื่อสองปีก่อนโดยรู้ดีว่าจะต้องอยู่ในฐานะใดนั้น เธอทอดอาลัย ไม่สนใจไยดีกับสิ่งใดๆ ในชีวิตอีกแล้ว และที่เป็นดังนั้นไม่ใช่เพราะเหตุใดเลย นอกจากหัวใจที่แตกสลาย เพราะเรื่องระหว่างพี่นากับมณชิริรานั่นเอง

“คนเราอยู่กันไม่นานก็ตาย ชีวิตไม่มีอะไรมากไปกว่าได้มาแล้วก็เสียไป เพราะฉะนั้นจะมีหรือไม่มีอะไรก็ไม่แปลก บางทีหากว่ามีแล้วจะต้องเสียไป สู้ไม่มีเสียเลยยังจะดีกว่า....”

“เพื่อนฉันจะสำเร็จแล้วกรรมัง ปลดปลงได้ขนาดนี้”
 มณชิริราว่า

พั่วรุ่งได้แต่ถอนใจ รู้สึกแคว้งคว้าง กลับมวนอยู่กับปัญหาเดิมที่เคยกังวลมาตลอด... ต่อไปนี้จะอยู่อย่างไร กับใคร ชีวิตข้างหน้าจะเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างสักเพียงไหน...

“แต่ถึงยังไง คุณภูกิริก็คงจะไม่ทิ้งตัวเธอหน้า ดูท่าทางหวังใยออกจะตาย เขาคงจะเป็นสุภาพบุรุษพอ ก็พีสะไม้ทั้งคน”

พั่วรุ่งครั้นจะพูดว่า การที่จะอยู่ให้ภูกิริดูแล ไม่เคยอยู่ในความคิดของเธอเลยแม้แต่น้อย....

ชายหนุ่มตามลงมาที่โต๊ะอาหาร ไบหน้าขริ่ม ทว่ารอยยิ้มจางๆ ที่ส่งให้กลับบออ่อนยิ่ง เขากถามมณชิริราว่า

“เมื่อคืนนอนหลับหรือเปล่าครับคุณมณ แปลกที่ไหม”

“หลับสนิทไม่มีปัญหาค่ะ” มณชิริราตอบยิ้มๆ

“ดีครับ เพราะผมคิดว่าคุณมณน่าจะมาอยู่กับฟ้าสักพักจนกว่าเขาจะสบายใจขึ้น”

พั่วรุ่งคิดว่าเขากำลังขอร้องเพื่อตัวเอง แต่เอาเธอขึ้นมาบังหน้ามณชิริราหันมามองเธออย่างถาม หญิงสาวพูดว่า

“แล้วแต่มณ”

“มณมาได้ ไม่มีปัญหาหรอกค่ะ แต่ว่ามณจะต้องไปทำงานตอนเย็นจึงจะตามไปสมทบที่วัดได้”

“ตอนเช้าผมไปส่งคุณมณทำงานก็ได้ครับ ”

มณชิริราไบน้าร้อนวูบวาบด้วยความยินดี รู้สึกอยู่แล้วว่าเขามีจิตใจต่อเธอ

“มีอะไรที่บริษัทจะให้ฉันทำหรือเปล่าคะ”

พั่วรุ่งยังเป็นห่วง รู้ดีว่าสภาพการงานวิกฤติมาตั้งแต่ก่อนเกิดเรื่อง ชายหนุ่มมองอย่างอ่อนโยน

“ถ้าคุณไปออฟฟิศก็มีอะไรให้ทำเสมอ เพียงแต่ว่าคุณไปไหวหรือเปล่า”

“ถ้ามีงานให้ทำก็ไปไหวค่ะ หรือไม่อย่างนั้นก็ขอแบ่งเบาภาระเรื่องงานศพคุณพี่มาบ้าง”

“ไม่ต้องห่วงเรื่องงานศพ มีคนดูแลพร้อมอยู่แล้ว คุณแค่ทำใจสบายๆ ไปจนกว่าจะเสร็จงานก็พอ”

พั่วรุ่งหลบตา สีหน้าซีดเซียวบอกให้รู้ว่าการทำใจให้สบายคงจะไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย

“ไปแต่งตัวซิ ถ้าจะไปทำงาน”

“ฉันจะตามไปที่หลังค่ะ”

“ตามใจจะ... คุณมณครับ.. เราไปกันดีไหม ประเดี๋ยวจะสาย”

“ค่ะ” มณชิริราหันมาบอกลาพั่วรุ่งยิ้มๆ “พบกันที่วัดนะจะฟ้า”

พั่วรุ่งมองร่างทั้งสองเดินตามกันออกไป อดห่วงกังวลไม่ได้...

แต่หากว่าพี่นาคจะต้องเสียใจ เขาคงเข้าใจได้ว่าเธอเคยรู้สึกอย่างไรมาก่อน....

พั่วรุ่งมีบทบาทมากขึ้นในการรับรองแขกที่มาร่วมงานศพในคืนต่อๆ มา คนที่รู้จักเธอมาก่อนรวมทั้งบุคคลที่เคยพบเธอในงานศพของคุณหญิงผกาซึ่งเพิ่งจะผ่านพ้นไปไม่กี่เดือนต่างก็เข้ามาทักทายแสดงความเสียใจ ในครั้งนั้นเธอยังเคียงข้างรับแขกกับพีร์ชด์ แต่ว่าในเวลาสามทุ่มกลับมาจากไปอีกคนหนึ่ง

ผู้ใหญ่บางคนลูบหลังลูบไหล่ โอบกอดด้วยความสงสาร

ใครคนหนึ่งมักจะจับตามอง..! เมื่อตาสบตา ไบหน้างามในเครื่องสำอางประณีต ริมฝีปากบางสีส้มจัดแยมให้เล็กน้อย แต่ที่ว่าประกายตากลับไม่คล้ายเป็นมิตร...

เนตรนาง.....

หญิงสาวผู้นั้นเข้ามาในงานพร้อมกับชายหนุ่มร่างสูง ไบหน้าคมหล่อเหลาราวก้าวออกมาจากจอภาพยนตร์ ทั้งคู่เป็นจุดสนใจนอกจากจะสำหรับแขกของงานนี้ ยังเลยไปถึงแขกของศาลาข้างเคียงด้วย ยิ่งเมื่อแสงดาวเข้าไปนั่งบนอีกข้างหนึ่งของชายหนุ่ม คนทั้งสามแทบจะเป็นเป้าสายตาของผู้คนทั้งมวล

ฟ้ารุ่งรู้สึกอึดอัดใจกับดวงตาดูดันยารี่ที่มองมาบ่อยๆ ยิ่งเมื่อเธอและภุรีร่วมสนทนากับแขกด้วยกัน สองสาวจะสะกิดกันให้มอง.. ดวงตาประกายกร้าวของแสงดาวราวกับจะเผาเธอให้มอดไหม้ลงไป

สตรีสูงวัยผู้หนึ่งบอกกล่าวกับภุรีขณะที่จับแขนปลอบโยนฟ้ารุ่งด้วยความชื่นชมจริงใจ

“เมื่อตอนคุณหญิงยังอยู่ ฉันเคยไปกราบท่านหลายครั้ง ก็ได้พบหนูฟ้ารุ่งคอยดูแลเอาใจใส่..... คุณหญิงท่านรักมาก ลับหลังยังชมแล้วชมอีก ฉันไม่เคยเห็นท่านชมใครแบบนั้นมาก่อนเลย”

ประกายตาน้ำตาวาบขึ้นในดวงตาของผู้ถูกกล่าวถึง เธอกำลังอ่อนไหวอยู่แล้วกับการตายของสามี ครั้นรำลึกไปถึงคุณหญิงผกาผู้ซึ่งเคยผูกพัน ก็อดโศกเศร้าไม่ได้

“คุณหญิงท่านกรุณาดีฉันมาก”
“ฟ้าเขาเป็นคนดีครับ ไกลใคร ใครก็รัก”

เสียงสนับสนุนของชายหนุ่มทำให้หญิงสาวรู้สึกอบอุ่น
คุณุษณีย์มองผู้อ่อนวัยยิ้มๆ

“จริงๆ ค่ะ ฉันเองยังรักหนูฟ้ารุ่งเลย หลังจากงานศพคุณหญิงฉันก็พูดถึงกับหนูบ่อยๆ แต่ไม่รู้จะหาเหตุผลอะไรมาเยี่ยมนานี้เขาก็ชื่นชมฟ้ารุ่งไม่เบาเหมือนกัน”

เธอพยักมาทางหญิงสาวผู้ซึ่งนั่งข้างเคียง รูปร่างบอบบาง ใบหน้างดงามเกลี้ยงเกลา ดวงตากลมโตคู่ นั้นมักจะทอประกายวาววาม และดูเหมือนจะไม่เคยมองผู้ใดในทางลบเลย

“คุณอรยังเรียนหนังสืออยู่หรือครับ”

อรละออยยิ้มขวยเขิน “อะไรคะ หน้าตาอรยังเหมือนเด็กนักเรียนอยู่หรือ อรจบมหาวิทยาลัยมาเกือบปีแล้วค่ะ แต่ว่ายังไม่ได้ทำงาน”

“ทำไมล่ะครับ”
หญิงสาวมองหน้ามารดาอย่างกึ่งแงงอน

“ก็คุณแม่่ะซิคะ”

คุณุษณีย์อธิบายว่า “เขาก็อยากทำงานค่ะ แต่ฉันเป็นห่วงมีลูกสาวอยู่คนเดียว ฉันยังไม่เห็นงานที่ถูกใจ คิดว่าเราพอจะเลี้ยงดูเขาได้ก็เลยยังไม่ปล่อยให้ออกไปทำงานที่ไหน”

“คุณแม่เป็นห่วงไปหมด ตอนที่เรียนมหาวิทยาลัยก็ขับรถไปส่งไปรับทุกวัน”

“หรือครับ... คุณแม่คงห่วงมาก”

“ทั้งห่วงทั้งหวงค่ะ ฉันไม่มีใครแล้ว มีเขาอยู่คนเดียวเท่านั้นจะไม่ห่วงไม่หวงได้อย่างไร”

“ถ้าไม่ปล่อยให้ คุณอรจะแข็งหรือครับ พอดีอ่อนปวกเปียกเป็นลูกแห้งไป”

“ฉันก็กังวลเหมือนกัน แต่ว่ายังคิดไม่ตก”

“ถ้าอยากจะทำงาน ไปหาผมซิครับ” ชายหนุ่มโอบเอื้อหันมามองฟ้ารุ่งยิ้มๆ “ฟ้าเขาก็ทำอยู่ด้วย จะได้ช่วยเป็นพี่เลี้ยงรับรองว่าไม่มีภัยอันตรายใดๆ หรอกครับ”

ฟ้ารุ่งละสายตาจากดวงหน้าอ่อนลออของสตรีเยาว์วัยมามองชายหนุ่ม อดรู้สึกกังวลใจไม่ได้ ไม่มีภัยอันตราย แน่ละ ตราบเท่าที่ “เจ้าของบริษัท” ไม่เป็น “ตัวอันตราย” เสียเอง.....

“นั่นแหละ ยัยพี่สะใภ้มา้ยของคุณภู”

แสงดาวไม่อดออมที่จะแสดงความชิงชังออกมาเลย ใบหน้าสวยยามแฝงความรู้สึกในทางลบกลับเรียกความสนใจจากบุคคลอื่นมากกว่าปกติ เธอไม่สนใจสายตาของบุคคลรอบข้างที่มองมา ดวงตาคมมองค้อนผู้ที่ถูกกล่าวถึงครั้งแล้วครั้งเล่า “ฮิ ทำหน้าเศร้า ทำทางสงบเสงี่ยมเจียมเนื้อเจียมตัว ที่แท้ก็ละครน้ำเน่าดีๆนี่เอง”

เนตรนางได้แต่ยิ้มหยัน สมเพชทั้งคนพูดและฝ่ายที่ถูกพูดถึง ทว่าจำเป็นต้องเป็นพันธมิตรกับสตรีที่นั่งอยู่ใกล้กัน แกล้งแหย่ว่า

“ถ้าเขาฤทธิ์มากอย่างคุณ คุณภุรีจะสงสารรี”

“อ้อ ไม่สงสารแน่ละ ก่อนจะมาจากอเมริกา คุณภุรีอยู่แล้วว่าจะมาเจอเมียเด็กของพี่ชาย ยังตั้งแง่หนาแน่นว่าจะเกลียดจะชังไม่ยอมเป็นมิตรด้วย แต่พอมาเจอมารยาหญิงเข้าไม่เท่าไร... ฮิ... อ่อนเปียกเป็นขี้ผึ้งโดนไฟไปแล้ว”

“ผู้ชายก็ยังงี้แหละ รายไหนรายนั้น พอเจอหน้าอ่อนๆ อดอ้อนเข้าหน่อย อย่าวว่าแต่ขี้ผึ้งจะอ่อนแล้ว... ถึงเหล็กก็ยังหลอมละลายได้”

“แต่บางอย่างก็ไม่อ่อนง่ายนะคะ” ชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ในระหว่างกลางสอดแทรกขึ้นด้วยสีหน้าหยอกเย้ามีนัย ประกายตาแพรวพรายอย่างตั้งใจจะยั่วเย้าสตรีทั้งสอง

เขามีร่างสูงใหญ่ ผิวขาวจัด ไโรหนวดเคราเขียวครีม ดวงตาสวยเกินชายภายใต้คิ้วเข้มส่งประกายแพรวพราย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมองหญิงสาวที่นั่งอยู่เคียงข้าง

“บ้า!” สองสาวอุทานเสียงดัง ตีแผ่เยาะลงบนแขนคนละข้าง ของชายหนุ่มพร้อมกัน พลังหัวเราะกึกกั ลืมเรื่องขุ่นมัวไปสิ้น

เนตรนางถามเพื่อนสาวว่า “แล้วคุณดาว ไม่ไปช่วยคุณภุริ รับแขกหรือ ปล่อยให้พี่สะใภ้ทำหน้าที่แทน”

แสงดาวเซ็ดคาง “ไม่จำเป็นหรอก ใครอยากจะทำหน้าที่ก็ช่างปะไร ฉันจะมาคินนี้เป็นคินสุดท้ายแล้วด้วย พรุ่งนี้ก็จะไม่มาละ”

“อ้าว ประเดี้ยวคุณภุริไม่พอใจนะ”

“ฮึ สนใจทำไม ฉันไม่มีวันจะทำอะไรได้ถูกใจเขาหรอก ไม่ว่าฉันจะทำอะไร เขาไม่เคยพอใจเลย”

“จริงหรือครับ” ชายหนุ่มถาม “เขาเสียสติไปหรือเปล่า ถ้าผมมีแฟนสวยๆ อย่างคุณแสงดาว จะกราบเข้ากราบเย็นเลยเชียว”

“จริงนะ? ลองดูสักทีไหมล่ะ” เธอท้าทาย

เสียงหัวเราะคิกคักของคนทั้งสามที่ตั้งออกมาจากหมู่ผู้คน ไม่เพียงแต่จะรบกวนจิตใจของชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของซึ่งมิได้แสดงอาการอย่างไรนอกจากสีหน้าที่เคร่งเครียดและท่าทางที่ดูเย็นชาขึ้น เป็นบางครั้งบางคราวเมื่อหันมามอง หากยังเรียกความสนใจจาก มณฑิรา จนต้องสะกิดฟ้ารุ่งให้หันมองครั้งแล้วครั้งเล่า

ฟ้ารุ่งรู้สึกบาดตา ไม่ว่าแสงดาว จะมีสัมคมอย่างไร แต่นี้เป็นงานศพของพี่ชายคนเดียวของคินรัก เหตุใดจะสำรวมตัวสักนิดไม่ได้

มณฑิราเอียงหน้าเข้ามากระซิบ “ยัยแสงดาวแกช่างแสบปีจจริง คินนี้มีหนุ่มรูปหล่อมานั่งประกบก็เลยหัวเราะได้ ไม่อย่างนั้นละก็ทำหน้าที่ยังกับโจรคนทั้งโลกเลยเชียว ไม่รู้ว่ามีความคิดหรือเปล่า ต่อหน้าต่อตาคุณภุริแท้ๆ ยังทำอย่างนี้ หรือว่าตั้งใจจะประชด”

“ช่างเขาเถอะ” ฟ้ารุ่งมองเมินไป ไม่ชอบใจที่คินกลุ่มนั้น มักจะมองเธอพลงพุดกันด้วยท่าทางแปลกๆ

แสงดาวนั้นแสดงความไม่เป็นมิตรอย่างเปิดเผยมาแต่แรกแล้ว ส่วนชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ในระหว่างกลางหญิงสาวทั้งสองก็ได้แต่มองพลง ยิ้มอย่างกรุ่มกริม ด้วยว่าไม่เคยมีปัญหาบาดหมางใจต่อกัน แต่ว่าหญิงสาวอีกนางหนึ่งซึ่งฟ้ารุ่งเคยพบมาเป็นแขกของแสงดาวที่บ้านนั้นซี ที่มีสีหน้ายิ้มแฉ่งเยาะหยัน ปรกาศตาประหลาดฉายความชิงชัง เป็นปรปักษ์ ฟ้ารุ่งไม่เข้าใจและรู้สึกอึดอัดใจเป็นอย่างยิ่ง

แสงดาวไม่ได้กลับบ้านพร้อมภุริ เธอและเพื่อนทั้งสองออกจากงานไปโดยไม่บอกลา ภุริเพียงแต่มองตามเมื่อร่างสมส่วนในชุดสีดำสนิทซึ่งตัดเย็บอย่างประหยัดผ้า ลูกขึ้นพร้อมๆ กับหนุ่มสาวอีกสองคนแล้วแทรกผ่านบรรดาแขกหรือออกไปจากศาลา สีหน้าของเขาเครียดขึงขึ้นชั่วขณะ หากทว่าเมื่อหันไปหาแขกอื่น ก็กลับสงบลงเป็นปรกติ

“คุณภุริช่างใจเย็นดีจังเลยนะ ฟังคิดว่าเขาหึงหรือเปล่า”

“คงจะหึงอยู่บ้างกระมัง” ฟ้ารุ่ง ออกจะรำคาญใจที่เพื่อนสาวช่างเอาแสงดาวมาเป็นเรื่องสนใจอยู่ได้ ทั้งๆ ที่เป็นงานศพของสามีเธอแท้ๆ เธอปรารถนาจะอยู่เงียบๆ มากกว่าถูกเร้าให้สนใจเรื่องของหญิงสาวซึ่งทำตัวเป็นเสมือนหนามคอยทิ่มตำเธอให้ไร้ความสุขสงบอยู่ตลอดเวลาคนนั้น

ฟ้ารุ่งและมณฑิรากลับถึงบ้านก่อน มณฑิราเฝ้าวนเวียนมองประตูรั้วอยู่ที่หน้าต่างเมื่อบอกให้ฟ้ารุ่งอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ฟ้ารุ่งรู้ว่าเพื่อนสาวเฝ้ารอใคร รู้สึกโล่งใจที่จะได้หาความสงบตามลำพัง เธอแช่ตัวในอ่างน้ำอยู่นานจนรู้สึกเกรงใจเพื่อนที่ถูกทิ้งอยู่คนเดียว แต่ว่าเมื่อเธอออกจากห้องน้ำ เพื่อนสาวกลับไม่ได้อยู่ในห้อง เธอเปิดประตูเดินออกมาดู ได้ยินเสียงพูดแว่วๆ เจือหัวเราะดังมาจากห้องข้างล่าง

เธอถอยกลับ นั่งลงตรงหน้ากระຈกเงียบๆ เงามสะท้อนเบื้องหน้า เป็นของสตรีผู้โสกเศร้าและสูญเสีย ดวงตาบอบช้ำเอ่อน้ำตา

เธอทอดกายลงนอนด้วยน้ำตาเปียกใบหน้า เพลียกายและใจ จนไม่อยากจะทำอะไรทั้งสิ้น

มณฑิราอยู่ข้างล่างกับภุริ ความจริงก็ตีเหมือนกัน เพื่อนสาวคงจะทำให้ชายหนุ่มสบายใจขึ้นได้มาก เพียงแต่ว่าหากความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่เจริญงอกงามจนผลิบานแล้วละก็ พี่ณฑิราจะเป็นอย่างไรบ้าง จะยิ่งชิงชังนายแห่งเธอหรือเปล่า

พี่ณฑิรา...

ความรู้สึกเมื่อนึกถึงชายหนุ่มเคว้งคว้างห่างไกลเกินจะเอื้อมถึงก่อนนี้ ไม่ว่าจะมีปัญหาอะไร ทุกอย่างคลี่คลายลงได้ด้วยพี่ณฑิรา ชายหนุ่มผู้นั้นเคยเป็นความสุขและความอบอุ่นของเธอเสมอมา

ขณะนี้แม้ทุกอย่างจะเปลี่ยนไป เธอและเขาเหมือนจะอยู่กันคนละโลก แต่ในยามมีทุกข์ เศร้าโศก ฟ้ารุ่งอดจะนึกถึงด้วยความโหยหาไม่ได้.....